

Mand indenfor sit Parti med denne Opfattelse, hvilket ogsaa blev godtgjort ved en kort efter følgende Udtalelse af det ærede Medlem for Holbæk (Rode) som Partiets Ordfører.

Det er ikke saa let at ændre den skattepolitiske Kurs her i Landet. Gaardmænd, Husmænd og Arbejdere ere i Almindelighed Modstandere af indirekte Skatter og af Beskyttelsestold. Fra ingen af disse Sider vil man tage haardhændet og teoretisk paa Sagen. Man erkender selvfølgelig fra alle Sider, i hvert Fald fuldstændigt fra Venstres Side — og det er den eneste Side, jeg kan tale om med fuld Viden —, at vi ikke kunne undvære de indirekte Skatter. Vi kunne ikke basere hele vort Skattesystem paa de direkte Skatter. Vi kunne heller ikke paa en Gang vælte Beskyttelsestolden over Ende, vi maa tage praktisk og lempeligt paa disse Ting, men vor Retning er den samme, som den altid har været, den at komme nedad med begge Dele, for saa vidt som det er forsvarligt for Landets Erhvervsliv og for Finanskassen. Personlig vilde jeg ønske, at man i 1908 havde gjort Skridtet for Finansstoldens Vedkommende noget mindre, end man gjorde det. Man kunde ikke den Gang fuldt ud vide, hvor haarde Forholdene vilde blive i den efterfølgende Tid; nu kunne vi se, at man finansielt set skulde være gaaet frem med noget mindre Skridt, men det udelukker aldeles ikke, at vi vedblivende ville holde den samme Retning som hidtil.

Jeg haaber, at det høje Ting vil følge Regeringen paa den Vej, den har angivet baade ved den højtærede Konseilspræsidents og mine Udtalelser. Denne Vej er ingen Vildvej i nogen Henseende, den er i alt Fald befaret her i Landet gennem lange Tider. Siden Toldreformen af 1797 er enhver Toldreform her i Landet gaaet ud paa en lempelig Formindskelse af Beskyttelsen. Det gælder ogsaa den, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds kaldte for „Sponnecks mesterlige Toldreform“. Det var ogsaa en ret væsentlig Formindskelse af Beskyttelsen, der den Gang — i 1863 — fandt Sted. Det er den Vej, man er gaaet, men man er gaaet den med Lempe og med fornødent Hensyn til det praktiske Livs Krav, og det samme gjorde man i 1908. Ligeledes har der hos Venstre altid været en bestemt Tendens i Retning af at komme saa langt ned med Forbrugsafgifter og Told paa Livsformødenheder som muligt. Der er heller ikke nu nogen Tilbøjelighed

til paa Grund af Forhold, som til Dels ere af forbigaaende Natur, og som i hvert Fald ville kunne rettes ved andre Midler end en fuldkommen Ændring af vor skattepolitiske Kurs, nu at lægge Roret helt om i den anden Side. Det maa fastholdes, og ingen ser det klarere end Venstre og den Regering, der er udgaaet af dette Parti, at Balance maa og skal der naas (*Halsted*: Naa, dog!), ja, Balance maa og skal der naas, ingen har stærkere betonet det end jeg, og jeg har ogsaa angivet den Tid, paa hvilken der senest maa kunne vises Vejen dertil. Det er sikkert nok et Krav, der staar over alle andre. Ligesom det materielt set for det enkelte Menneske er det vigtigste af alt, at han er solvent, er det det vigtigste af alt for en Stat at opnaa og bevare finansiell Balance, at have et saadant finansielt Grundlag for den hele Statsstyrelse, at Statens Opgaver i videste Forstand i Virkeligheden kunne fyldestgøres. Dette ville vi stræbe efter, og dette ville vi ogsaa ad Aare kunne virkeliggøre. Vi ville søge allerede i Aar at nærme os saa meget dertil, som rimeligt og forsvarligt kan være, og naar vi se, hvor langt vi kunne komme ad Veje, der ikke forrykke Grundlaget for vor hele skattepolitiske Stilling, ville vi være i Stand til at tage under Overvejelse, hvilke Forholdsregler der derefter maa træffes for at komme til Maalet. Mit Haab er, at vi ville kunne naa et Resultat, som vil vise sig holdbart, og som ikke gør Uret til nogen Side, et Resultat, som er i Overensstemmelse med Aanden og Grundlinien i den Finanspolitik, der er ført her i Landet i de sidste fire Menneskealdre — for saa gammel er den finanspolitiske Retning, som Venstre og den Regering, som er udgaaet af det, nu staa som Talsmænd for.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne for i Dag.

Næste Møde holdes i Morgen Lørdag den 22. Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1911 til 31. Marts 1912.

Mødet hævet Kl. 4⁰⁵.